

„Tak jsi mě přece dostal,” řekl kapr.
„Uděláš si mě na černo, nebo po mlynářsku?”
„To bych se ti pěkně odvděčil,” povídal rybář a vrátil kapra vodě.

Když druhý den přišel zase k rybníku, mrskl prutem a splávek žbluňkl do vody. Jako by ho kapr vyhlížel, splávek hned rozhoupal a po tom znamení vystrčil hlavu z vody.

„Berou, berou?” zeptal se rybáře a rybářovi se zdálo, že se kapr maličko usmívá. Rybář se taky usmál, jen jako by se zčeřila voda, když se jí dotkne vážka, a řekl:

„Bere mě revma. Z toho vlhka od vody.”

„Tak proč sem chodíš, když z toho máš potom takovou polízanici?” divil se kapr.

„Je tu pěkně a je tu klid,” odpověděl mu rybář a dál chodil k vodě. Kapr vždycky čekal, zatahal mu splávkem jako na pozdrav a potom si spolu povídali. Kapr vyprávěl o tom, co je nového v rybníce, a rybář, co zase na souši. Když byl v dobrém rozmaru, dal k lepšímu rybářskou anekdotu a kapr se

chechtal a plácal ocasem, až to šplouchalo přes hráz.

Z kraje odtáhl podzim, přišla zima a mráz zasklil rybník ledem. To se rybám špatně dýchá, ve vodě je málo vzduchu. Rybář přišel se sekerkou a vysekal do ledu díru. Kapr se objevil v díře, co by ploutví mávl, lokl si čerstvého vzduchu a řekl: „Dobře žeš udělal tu díru. Pod ledem je k zalknutí.”

„Zítra neprijdu. Bude Štědrý den,” na to rybář